

TẬP 24
HỒI 244

Hy Vọng

Cửa đá trầm trọng phát ra thanh âm trầm đục đang đóng lại sau lưng Tiểu Bạch, cũng đồng thời cắt đứt những thanh âm tạp nham xa xa, nhãn thần ngời sáng của Tiểu Bạch quét quanh nhà, liền rơi đến trên mình nam nhân ngồi đằng sau thư án phía trước. Người đó thân thể cao to, sắc mặt uy nghiêm, khí độ hùng vĩ, chính là Quỷ Vương.

Lúc này, Quỷ Vương cũng đưa mắt nhìn Tiểu Bạch, lại không nói gì. Tiểu Bạch trước khi đến đây vốn trong lòng tích tụ đầy dẫy tức giận, nhưng giờ phút này không ngờ lại không biết nên nói gì mới đúng, hừ một tiếng, mục quang bất giác lại nhìn quanh thạch thất, liền nhú nhú mày, trong lòng dâng lên một thứ cảm giác kỳ quái, có vẻ như gian phòng này có gì đó không đúng, nhưng đồ đạc bày biện xung quanh lại vẫn không khác gì so với lần trước nàng đến, không có một tí xúu biến động, cả chính Tiểu Bạch cũng không nói được là cái gì không đúng.

Lúc đó, Quỷ Vương từ từ đứng dậy, hỏi: "Sao ngươi lại đột nhiên quay về?"

Thanh âm của ông ta trầm thấp thập phần, tựa hồ có hơi khác so với giọng nói lúc trước, nhưng Tiểu Bạch lúc này trong lòng đang có quá nhiều tâm tình, cũng không chú ý mấy, lợi dụng Quỷ Vương hỏi câu đó, nàng cười lạnh một tiếng: "Thì ra ông còn biết ta đã về? Ta về không phải là tìm ông."

Quỷ Vương điềm đạm hỏi: "Ồ? Vậy là vì chuyện gì?"

Tiểu Bạch trả lời không do dự: "Ta về để tìm Quỷ Lệ vì còn có chuyện chưa nói, ta có vài lời muốn hỏi ông..."

"Chậm đã!" Quỷ Vương sắc mặt trầm ổn chợt hơi có biến, cắt ngang lời nói của Tiểu Bạch: "Người nói tìm Quỷ Lệ?"

Tiểu Bạch liếc nhìn ông ta, khóe miệng hơi động dậy: "Thì sao?"

Quỷ Vương sắc mặt sa sầm, dị quang thoáng qua trong mắt, chú thị nhìn lên mình Tiểu Bạch một hồi, một luồng hàn ý lạ kỳ từ nhãn thần của ông ta chậm chậm tản

phát, nhưng Tiểu Bạch lại phảng phất không cảm thấy gì, sắc mặt bất biến, nhìn thẳng vào mắt Quỷ Vương, thấp thoáng có ý gây hấn.

Hai người nhìn nhau một hồi, Quỷ Vương chột thờ dài một tiếng, dời chuyển mục quang: "Không có gì."

Tiểu Bạch hừ lạnh một tiếng: "Ta đến hỏi ông, thời gian gần đây trong Hồ Kỳ Sơn đã loạn lạc rồi bởi, ngày nào cũng có người phát điên một cách quái lạ, ngày nào cũng có người thảm tử, Quỷ Vương Tông trên dưới ai ai cũng sợ hãi, ai ai cũng dòm trước ngó sau, ông có biết không?"

Quỷ Vương chấp tay sau lưng đứng dậy, thần tình trên mặt ông ta sau khi nghe thấy tin tức kinh hồn đó lại tựa hồ cứng đờ như nham thạch, không có biến hóa, qua một lúc ông ta mới điềm đạm hỏi: "Ồ? Có chuyện vậy sao?"

Tiểu Bạch tức không chịu nổi, bước tới một bước, giận dữ hỏi: "Ông thân là Quỷ Vương Tông Tông chủ, sao lại lì ra một cách bất nhân đối với đại sự như vậy? Trong lòng ông đang nghĩ gì đây?"

Quỷ Vương xoay người lại, mục quang càng lãnh đạm, nhìn Tiểu Bạch một cái, khẩu khí chuyển thành lạnh buốt: "Người cũng biết ta là Quỷ Vương Tông Tông chủ mà, còn Tiểu Bạch cô nương người là gì của Quỷ Vương Tông? Bằng vào cái gì mà lo chuyện nhà của Quỷ Vương Tông ta?"

Tiểu Bạch ngây người, hiển nhiên không tưởng được Quỷ Vương lại nói mấy lời đó, trên mặt vẻ tức giận càng đậm đặc, hai người mục quang như hai binh khí trong thạch thất, không tiếng tăm đập vào nhau!

Cũng không biết bao lâu sau, chỉ nghe Tiểu Bạch gằn từng tiếng: "Phần cơ nghiệp này, năm xưa có tâm huyết của Tiểu Si muội muội của ta, ta không cần biết ông thật ra có bị điên hay không, nhưng ta không thể nhìn ông hủy nó đi!"

"Hủy nó? Khả khả..." Quỷ Vương giống như đột nhiên nghe lời nói buồn cười nhất, thần tình biến đổi, trừ âm trầm phút chốc đã biến thành cuồng vọng, ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng: "Người biết gì? Chính là vì phần cơ nghiệp này có tâm huyết của Tiểu Si, ta mới dụng tâm kinh doanh, ngày sau xem ta nhất thống võ lâm, xưng bá thiên hạ, mới biết thủ đoạn của ta, khả khả..." Tiếng cười của ông ta cuồng dại, thần tình dương dương tự đắc, thần thái khác hẳn ngày xưa, hoàn toàn không còn tư thái trầm ổn ngày thường.

Tiểu Bạch không khỏi ngạc nhiên, nàng là Cửu Vĩ Thiên Hồ, tuy bình nhật đối đãi với người ta cũng có thể coi là thiện lương, nhưng cũng vị tất xem trọng nhân mạng, chỉ

là giờ phút này nhìn thấy thần tình của Quỷ Vương không ngờ đã hoàn toàn không lo tới tính mệnh của vô số đệ tử Quỷ Vương Tông, cho dù nàng là loài yêu trong mắt loài người cũng phải thấy quá đáng. Tiểu Bạch cảm thấy mình phen này quay về thật là sai lầm, người người xung quanh đều chừng như đã biến thành điên dại, chưa điên cũng không khác gì điên mấy, Quỷ Vương trước mặt cũng không bình thường, thật làm cho mình tức tối nghi hoặc.

Giận dữ đến cực điểm, Tiểu Bạch quát lớn: "Người có phải bị điên không? Những người kia đều là môn hạ đệ tử của người, sao người có thể không lo gì tới tính mệnh của chúng?"

Quỷ Vương vốn vẫn còn ngửa mặt cười dài, nhưng chữ "điên" trong lời nói của Tiểu Bạch vừa lọt vào tai, thần tình của ông ta liền biến hóa, bắp thịt trên mặt co thắt, tiếng cười ngưng bật, mục quang hung mãnh như đao, nhìn về phía Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch thấy thần thái đột biến của Quỷ Vương, thấp thoáng tỏa ra mấy phần sát khí, trong lòng hơi rung mình, cơ hồ cùng một lúc, bằng vào sự linh mẫn của đạo hạnh tu hành ngàn năm yêu hồ, nàng lại phát hiện một chuyện làm cho nàng hơi chấn động, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Quỷ Vương.

Trong thạch thất, giữa sự im lặng không hơi không tiếng, không ngờ bốc lên một mùi máu tanh quỷ dị lờn lợt. Lực lượng quỷ dị đó, cho dù trong lòng Tiểu Bạch không chịu tin, lại rõ ràng đang chậm chậm tán phát từ thân người Quỷ Vương.

"Người... nói... gì?"

Quỷ Vương đứng đó, chằm chằm nhìn Tiểu Bạch, thanh âm lại biến thành trầm thấp, phun ra một câu hỏi qua kẽ răng.

Tiểu Bạch không hồi đáp, nàng chỉ nhìn Quỷ Vương, sau đó nét kinh ngạc ban đầu đã thay thế bằng sự bình tĩnh trở lại, mặt mày không chút biểu tình, đến cuối trong nhãn thần của nàng thậm chí còn thấp thoáng có vẻ trào phúng châm chọc quỷ dị, chỉ thấy nàng trầm mặt một hồi lâu, lại ngẩng đầu từ từ thốt: "Ta hồi nãy nóng nảy bộp chộp, lời nói không đúng, ông đừng để ý."

Lời nói này vượt ngoài ý liệu của Quỷ Vương, bằng vào sự trầm ổn của ông ta cũng không khỏi hiển lộ vẻ kinh ngạc, nhưng không cần biết là sao, Tiểu Bạch đã nói ra câu đó, trong thạch thất vốn không khí căng thẳng lại đã nhất thời buông nhẹ, sát khí máu tanh thần bí quỷ dị kia cũng tựa hồ từ từ lợt lạt đi.

Tiểu Bạch nhìn kỹ Quỷ Vương, thốt: "Ta hồi nãy có nói ta đến tìm Quỷ Lệ, đã là hán không có ở đây, ta cũng chán ngán ngồi lì, vậy ta đi đây."

Quý Vương do dự một hồi, đôi mày nhíu lại, tựa hồi nhất thời vẫn chưa nghĩ thông duyên cớ tại sao thái độ của Tiểu Bạch lại đột nhiên biến chuyển, nên nói cũng hơi đắn đo.

Còn Tiểu Bạch lại không để cho Quý Vương có thời gian nghĩ ngợi, nói thẳng: "Nếu ông không còn chuyện gì khác, ta cáo từ đây." Nói xong quay lưng đi ra cửa.

Thạch thất của Quý Vương dĩ nhiên là nơi rộng rãi, nhưng xây trong lòng núi, có rộng cũng đâu rộng mấy, khoảng cách giữa Tiểu Bạch và cửa đá chỉ chưa đầy mười bước, nhìn thân ảnh yếu điệu của nàng ra đi, Quý Vương đứng sau lưng nàng thần tình đột nhiên xảy ra biến hóa, đủ thứ thần sắc phức tạp đan dệt vào nhau, chợt sát khí đằng đằng, chợt lại do dự không quyết đoán.

Chỉ là tốc độ bước đi của Tiểu Bạch lại không chậm rãi chút nào, cách xa mười bước, cho dù tốc độ không nhau cũng có thể nháy mắt là đến. Cửa đá nặng nề chậm chậm mở về một phía trước mặt nàng, phát ra tiếng cộc cạch trầm thấp, nàng không quay đầu lại.

Vạt áo trắng bao phủ hình dáng thon thả đầy đặn của nàng, lất phất nhẹ nhẹ.

Trong thạch quật trong lòng núi này lại có gió thổi vào sao?

Sau lưng, cánh cửa nặng nề lại đóng lại, cách chia nàng cùng bên trong thạch thất. Tiểu Bạch chợt đứng lại, hít sâu một hơi, lần theo thông đạo trống trống vắng vắng mà đi, tới lúc này thân thể nàng đã từ trạng thái căng thẳng khẩn trương ngấm ngấm lúc nãy trở nên buông lỏng hơi hơi.

Nhân quang của nàng vẫn có chút cười cợt thần bí, không biết là đáy lòng nàng đang nghĩ gì, chỉ là mục quang của nàng đang lướt qua xung quanh thông đạo rộng rãi, chợt mục quang rơi trên những kẽ nứt sâu hoắm thô thiển trên vách đá xung quanh, sau đó, thần tình trên sắc mặt của nàng lại thoáng qua một tia cười lạnh xác nhận.

Nàng đã biết nguyên nhân của cảm giác có gì đó không đúng hồi nãy khi mình ở trong thạch thất của Quý Vương. Trong động quật của Quý Vương Tông ở Hồ Kỳ Sơn này, đâu đâu cũng có những vết nứt thần bí quỷ dị xuất hiện, chỉ có trong thạch thất của Quý Vương hồi nãy, tường đá lại không như vậy.

Hoàn hảo không tổn hại!

oOo

Quỷ Lệ từ trên bầu trời cao cao rơi xuống, con khỉ Tiểu Hôi vẫn ngồi trên vai chàng, nhìn khắp bốn phía, đối với Tiểu Hôi háo động mà nói, tựa hồ vĩnh viễn không có lúc nào an tĩnh, bên trong thân thể khỉ cũng vĩnh viễn nhìn không thấy hai chữ "mệt mỏi."

Bất quá khỉ không thể mệt, nhưng chủ nhân của nó sắc mặt lại có vẻ trầm trọng, Quỷ Lệ hạ mình xuống đất, xa xa là Hồ Kỳ Sơn hoang lương sừng sững, nhưng không biết vì sao hắn lại không trực tiếp hạ xuống ngay cửa vào động quật của Quỷ Vương Tông như xưa, mà lại hạ tuốt chân núi Hồ Kỳ Sơn, sau đó chậm chậm bộ hành lên núi. Có thể nhìn ra thần thái của Quỷ Lệ có vẻ ngưng trọng, đôi mày nhíu chặt, có lẽ cả hắn cũng đã quên rất lâu rồi không có lần nào thật sự cười tươi.

Lồng ngực hơi có cảm giác nặng nề, Quỷ Lệ không cần sờ cũng biết là gì – pháp bảo thần bí Càn Khôn Luân Hồi Bàn! Trước đây Quỷ Lệ chưa từng nghe nói thế gian này không ngờ còn có bảo vật thần kỳ như vậy, càng không tưởng được một lão coi tướng Chu Nhất Tiên lãng tích thiên nhai lại biết bí mật mà ngay cả trong Thiên Âm Tự cũng cực kỳ ẩn bí, chỉ là sau mỗi một chút hy vọng của hắn lại là lo lắng, bồn chồn, khốn hoặc. Mãi cho đến bây giờ, hắn vẫn không có cách nào tham thấu pháp bảo này, nghĩ lại, Phổ Đức đại sư một trong tứ đại thần tăng của Thiên Âm Tự cũng đã tốn mấy chục năm tham tường mà vẫn không thấu đáo, làm sao trong vài ngày ngắn ngủi mà hắn có thể phá giải được côi mê này? Làm sao mà lo cho Bích Dao?

Quỷ Lệ dừng bước, hít một hơi sâu, thần tình của hắn giống như gánh nặng ngàn cân đè ép không thở được, sau một hồi lâu, hắn bỗng cười khổ một tiếng, lại đi lên núi.

Biết bao nhiêu người luôn nói đời người như mộng, lại nào biết giữa nhân thế, vô luận là mộng ra sao, cũng phải đi đối diện!

Bất tri bất giác hắn đã đi đến chỗ vào động quật tổng đường Quỷ Vương Tông.

Mấy đệ tử đi tuần canh gác cửa khẩu nhìn thấy thân ảnh của hắn, ban đầu kinh hãi, liền đó nghĩ đến gì đó, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng hoan hỉ, tất cả đều chạy lại.

"Phó Tông chủ, ngài đã về rồi."

"Ngài về chậm một bước, Tiểu Bạch cô nương có đến tìm ngài, hồi nãy mới vừa ra đi rồi!"

"Ngài không về thì bọn tôi... bọn tôi thật không biết còn có thể sống sót gặp ngày không..."

Tiếng nói loạn xạ chất chồng nhao nhao vang lên, khiến cho Quỷ Lệ thất kinh, ngạc nhiên hỏi: "Các người nói gì?"

Chúng đệ tử Quỷ Vương Tông những ngày qua thật như chìm mình trong đao sơn hỏa hải, khổ não không thể tả, ngày ngày dưới tình huống đó, bao nhiêu quân sự không ngờ biến mất hết, tứ đại thánh sứ vốn luôn có uy vọng, nhưng Thanh Long sau khi đi Nam Cương là bất vô âm tín, thất tung đã lâu, Chu Tước cũng đã sớm rời khỏi Hồ Kỳ Sơn. Ngay cả Quỷ Vương Tông cầm đầu cả mạch Quỷ Vương Tông lại hoàn toàn có thái độ quỷ dị khỏi hỏi không rằng, trong Quỷ Vương Tông thật sự đã loạn lạc không còn quy củ. Ma giáo thâm nghiêm, ai ai cũng sợ hình phạt mà không dám trốn chạy, nếu không thì Hồ Kỳ Sơn đã biến thành tòa núi trống không rồi.

Quỷ Lệ có địa vị cao trong Quỷ Vương Tông, tuy ngày thường mặt lạnh với mọi người, nhưng đối đãi với chúng đệ tử tầm thường trong Quỷ Vương Tông lại không bao giờ khinh khi coi thường, cho nên bọn đệ tử ngấm ngấm kính trọng vị phó Tông chủ im lặng ít nói này thập phần. Giờ phút này nguy nan trùng trùng, chợt nhìn thấy Quỷ Lệ, cứ như đang bệnh được cho thuốc, làm sao không khiến cho bọn chúng những kẻ trong lòng đang chìm đắm trong sợ hãi không thể tự thoát bỗng trở thành vui mừng như điên cho được.

Nghe đám đệ tử xung quanh kể một câu người một câu tranh nhau nói không ngắt, Quỷ Lệ mặc nhiên cúi đầu, giơ tay sờ ngực, Cần Khôn Luân Hồi Bàn qua mảnh vải đen thấp thoáng tản phát hơi ấm lọt lạt.

"Đủ rồi!" Đột nhiên hắt lạnh lòng thốt một câu.

Đám đệ tử Quỷ Vương Tông xung quanh đều ngẩn người.

Quỷ Lệ im lặng đưa tay đẩy chúng đệ tử Quỷ Vương Tông, đi vào trong lòng núi.

Đằng sau có người nói lớn: "Phó Tông chủ, lẽ nào ngài... ngài cũng không lo cho bọn tôi?"

Quỷ Lệ thân mình dừng lại một lúc, sau đó chỉ nghe thanh âm trầm thấp nén giữ của hắn chậm chậm thốt: "Đã mười năm rồi ta tận toàn lực mà cũng không có cách cứu trị Bích Dao, cả chính ta cũng không lo được cho mình, có năng lực gì để cứu người khác..."

Hắn lại tiếp tục tiến bước, nhìn theo bóng lưng hắn không ngờ thoang thoảng mấy phần thê lương, không còn khí khái trẻ trung mà hắn lúc này nên có. Đám đệ tử Quỷ Vương Tông đằng sau hắn đưa mắt nhìn nhau, mặt mày ai ai cũng xám xịt, tuyệt vọng như thủy triều đang từ bốn phương tám hướng trào dâng, chìm ngập bọn chúng.

Quý Lệ đi vào rừng đạo trong lòng núi, chưa đi được hai bước, chợt con khỉ Tiểu Hôi ngồi trên vai hấn vọt giật mình, kêu "chep" một tiếng sắc bén, đứng hẳn dậy, đồng thời trong con mắt thứ ba thoang thoảng tỏa ra kim quang, bộ dạng như lâm đại địch.

Quý Lệ cau mày, giơ tay ẳm Tiểu Hôi xuống, thấp giọng hỏi: "Tiểu Hôi, gì vậy?"

Tiểu Hôi "chep chep, chep chep" mấy tiếng, thần thái thoáng hiện nét khẩn trương, đồng thời hai cánh tay múa máy, Quý Lệ mục quang ngưng trọng, liền thuận theo phương hướng ngón tay Tiểu Hôi chỉ mà nhìn, thần sắc trên mặt cũng dần dần chuyển thành băng lãnh.

Nơi Tiểu Hôi chỉ là trên vách đá cứng cỏi, không ngờ đã xuất hiện nhiều vết nứt sâu hút thần bí.

Quý Lệ chậm chậm đặt Tiểu Hôi trở lại trên vai, đồng thời lại tiếp tục cất bước, từ từ đi tới. Tiểu Hôi bám trên vai Quý Lệ, ba con mắt tròn tròn, bộ dạng cảnh giác, quan sát kỹ xung quanh. Rừng đạo vốn đông đảo người qua kẻ lại, lúc này chỉ còn thân ảnh của Quý Lệ và Tiểu Hôi, đám đệ tử Quý Vương Tông thường gặp không ngờ đã hoàn toàn biến mất.

Rừng đạo trống trống không không, gặp ngã này ngã nọ, thân hình Quý Lệ từ từ đều bước, kẽ nứt thần bí trên vách đá hai bên rừng đạo cũng càng lúc càng to bự dày kín. Một luồng hơi quý dị bắt đầu di tản trong thông đạo vây quanh Quý Lệ, giống như trong vô hình có quái vật gì đó đang ngấm ngấm trộn mắt chú thị nhìn bọn họ.

Mùi máu tanh như có như không, như ẩn như hiện, lơ thơ phiêu phưởng trong rừng đạo thoáng rộng.

Bước chân của Quý Lệ càng lúc càng chậm, mục quang của hắn dời chuyển từ kẽ nứt này sang kẽ nứt khác, cũng càng lúc càng trở thành thâm thúy sắc bén, ở đây quả thật đã xảy ra sự tình gì đó!

Hắn bỗng dừng bước, chùng như đang nghĩ gì đó, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, lực lượng quý dị còn chưa biết là gì đó đã bao trùm Hồ Kỳ Sơn, còn Bích Dao lại vẫn đang nằm trong hàn băng thạch thất...

Chốc lát, thân ảnh của Quý Lệ như ánh chớp bắn tới, thậm chí phát ra tiếng xé gió vù vù trong rừng đại tĩnh bị, liền biến mất tận cuối rừng đạo.

"Ừn!"

Tiếng cửa đá nặng nề di động lại vang lên, Quý Lệ bỗng chôn đứng trước cửa hàn băng thạch thất, cơ hồ cửa đá vừa mới mở ra đủ một người lọt qua, hắn đã len lách vào trong.

Hơi khói trắng muốt dịu dàng như mộng ảo vẫn tản phát từ cái giường hàn băng, phơn phơ trong không trung, một thân ảnh màu lục mang nụ cười lờn lợt điềm tĩnh vẫn an nhiên nằm đó.

Quỷ Lệ im lặng đứng sát ngưỡng cửa, sau một lúc lâu mới thở phào một hơi, thần sắc khẩn trương trên mặt từ từ bình tĩnh lại.

Hắn nhìn thấy Bích Dao là tốt rồi, từ từ đi lên, đến bên giường hàn băng, chú thị nhìn dung nhan mỹ lệ vẫn như năm nao của nữ tử, nhẹ giọng: "Ta đã về, Bích Dao."

Không hồi đáp, chỉ một màn tĩnh mặc băng lãnh, khoe miệng Quỷ Lệ khê động, nhãn quang thoáng qua sắc bi ai.

Hắn ngồi bên giường, nhìn quanh một vòng, phát hiện hàn băng thạch thất này không biết tại sao lại hoàn toàn khác biệt với dãy đạo đầy tràn kẽ nứt, vách đá trong đây không ngờ còn nguyên không hư hại, một vết nứt cũng không.

Quỷ Lệ nhú mày, trong mắt thoáng có vẻ không hiểu, nhưng lúc này hắn tựa hồ không có tâm tình để nghĩ ngợi sâu xa, rất máu chổng, sức chú ý và mục quang của hắn đều tập trung lên Bích Dao đang nằm trên giường hàn băng. Thò tay rút vật bao trong mảnh vải đen ra, hắn từ từ tháo vải, để lộ Càn Khôn Luân Hồi Bàn, ánh sáng trắng nhu hòa tản phát, lướt qua gương mặt trắng nhợt của Bích Dao.

"Bích Dao..." Quỷ Lệ khê kêu một tiếng.

Còn chưa đợi hắn nói tiếp, chợt cánh cửa đá sau lưng hắn truyền tới thanh âm băng lãnh uy nghiêm.

"Chậm đã!"

Quỷ Lệ cau mày, quay lại nhìn.

Chỉ thấy Quỷ Vương đang chấp tay đứng gần cửa, mục quang sắc bén như đao, chăm chăm nhìn Càn Khôn Luân Hồi Bàn trong tay Quỷ Lệ, lãnh đạm hỏi: "Vật trong tay ngươi là vật gì đó?"

- o O o -